

Dosarul nr. 2ra-1178/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (jud: S. Gîrbu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: Iu. Cotruță, L. Pruteanu, M. Guzun)

ÎNCHEIERE

04 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Alexandru Mamulat, reprezentat de avocatul Roman Scripnic,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Mamulat împotriva Societății cu răspundere limitată „Garant Design”, intervenient accesoriu Agenția pentru Protecția Consumatorilor cu privire la rezoluțiunea contractului de antrepriză, restituirea sumei, încasarea penalității de întârziere și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 24 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Garant Design”, a fost casată parțial hotărârea din 16 februarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și a fost emisă în această parte o nouă hotărâre, iar în rest hotărârea a fost menținută,

c o n s t a t ă:

La data de 23 ianuarie 2015, Alexandru Mamulat a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Garant Design” cu privire la rezoluțiunea contractului de antrepriză, restituirea sumei, încasarea penalității de întârziere și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 14 octombrie 2014 a încheiat cu SRL „Garant Design” contractul de antrepriză, conform căruia pârâta s-a obligat să producă și să monteze o fereastră din PVC la preț de 5 787 de lei.

A menționat că conform pct. 2.2 al contractului, pentru inițierea lucrărilor a achitat un avans în sumă de 800 de lei, iar la momentul instalării ferestrei a achitat restul sumei.

A relevat că pârâta nu i-a eliberat bonul de plată, invocând faptul că acesta urmează a fi solicitat de la contabilitate, ulterior, însă a refuzat în eliberarea bonului, fiind condiționat de semnarea actelor privind lipsa pretențiilor față de companie.

A indicat că, la data de 29 octombrie 2014, reprezentanții pârâtei au instalat la domiciliul său o fereastră, care nu corespundea dimensiunilor prevăzute în anexa contractului de antrepriză.

A invocat că, dat fiind faptul că fereastra era de dimensiuni mai mici, peste 10 zile la insistența sa și pentru o plată suplimentară pârâta a acoperit fisurile evidente care au rămas în urma instalării, însă prin fereastră răzbate aerul, vântul și frigul.

A afirmat că, în acest sens, s-a adresat de nenumărate ori către pârâtă în mod verbal, dar fără rezultat, iar la data de 13 noiembrie 2014 a expediat o reclamație, prin care a solicitat elucidarea inconveniențelor create ca urmare a montării necalitative a ferestrei, însă nu a primit răspuns.

Astfel, a relatat ca, la data de 04 decembrie 2014, a depus o petiție către Agenția pentru Protecția Consumatorilor, care în baza actului de control nr. 07395 din 22 decembrie 2014, a emis decizia seria DR nr. 00151 din 22 decembrie 2014, prin care a obligat SRL „Garant Design” să remedieze gratuit neconformitățile de la fereastra de profil PVC și geamul termopan, confecționate și montate în baza contractului de antrepriză din 14 octombrie 2014, însă decizia nu a fost executată.

A susținut că pârâta nu a remediat neconformitățile și nici nu i-a întors banii.

A considerat că în baza art. 27 alin. (1) al Legii privind protecția consumatorului nr. 105 din 13 martie 2003 are dreptul de a solicita încasarea penalității în mărime de 5% din prețul produsului, serviciului pentru fiecare zi de nesoluționare a petiției în termenul de 14 zile.

A solicitat rezoluțiunea contractului de antrepriză din 14 octombrie 2014 încheiat între Alexandru Mamulat și SRL „Garant Design”, încasarea de la SRL „Garant Design” în beneficiul lui Alexandru Mamulat suma de 5 787 de lei, care constituie plata efectuată pentru construcția ferestrei din PVC și penalitatea de întârziere în mărime de 15 335,55 de lei, repararea prejudiciului moral în mărime de 7 000 de lei și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5 000 de lei.

Pe parcursul examinării cauzei reclamantul și-a concretizat în mod repetat cerințele, solicitând în final, rezoluțiunea contractului de antrepriză din 14 octombrie 2014 încheiat între Alexandru Mamulat și SRL „Garant Design”, încasarea de la SRL „Garant Design” în beneficiul lui Alexandru Mamulat suma de 5 787 de lei, care constituie plata efectuată pentru construcția ferestrei din PVC și penalitatea de întârziere în mărime de 52 083 de lei calculată pentru perioada 01 decembrie 2014 – 17 iunie 2015, repararea prejudiciului moral în mărime de 7 000 de lei și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5 000 de lei.

Prin hotărârea din 16 februarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, acțiunea depusă de Alexandru Mamulat a fost admisă parțial, a fost rezoluționat contractul de antrepriză, încheiat la 14 octombrie 2014 între Alexandru Mamulat și SRL „Garant Design”, și au fost încasate din contul SRL „Garant Desing” în beneficiul lui Alexandru Mamulat suma de 5 787 de lei, care constituie plata efectuată pentru construcția ferestrei din PVC, penalitatea de întârziere în mărime de 52 083 de lei, prejudiciului moral în mărime de 2 000 de

lei, cheltuielile de asistență juridică în mărime de 5 000 de lei și taxa de stat în sumă de 1 796,10 lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prima instanță, rezoluționând contractul de antrepriză din 14 octombrie 2014 și încasând plata efectuată pentru construcția ferestrei în mărime de 5 787 de lei, și-a argumentat concluzia prin faptul că, conform raportului de expertiză nr. 567 din 15 octombrie 2016 blocul ferestrei instalat la apartamentul nr. 108 de pe str. Alexandrescu 17, de către SRL „Garant Design”, corespunde cerințelor de calitate, însă starea fisurilor dintre blocul instalat și perete este nesatisfăcătoare. SRL „Garant Design” nu a remediat gratuit neconformitățile apărute în rezultatul montării necalitative a ferestrei, prin urmare, antreprenorul nu și-a executat integral obligațiunile stabilite prin contractul de antrepriză.

Admițând cerința cu privire la încasarea penalității de întârziere prima instanță a făcut trimitere la prevederile art. 32 alin. (1) al Legii privind protecția consumatorului nr. 105 din 13 martie 2003.

Prima instanță micșorând cuantumul prejudiciului moral și-a argumentat concluzia prin faptul că suma solicitată în mărime de 7 000 de lei este exagerată în raport cu circumstanțele constatate în cadrul ședinței de judecată, făcând trimitere la prevederile art. 20 alin. (4) al Legii privind protecția consumatorului.

Prin decizia din 24 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de SRL „Garant Design”, a fost casată hotărârea primei instanțe în partea încasării penalității de întârziere și a fost emisă în această parte o nouă hotărâre de respingere a cerinței menționate. În rest hotărârea primei instanțe a fost menținută.

Instanța de apel respingând cerința cu privire la încasarea penalității de întârziere și-a argumentat soluția constatând că art. 32 alin. (1) al Legii privind protecția consumatorilor este inaplicabil speței în situația în care contractul de antrepriză a fost rezolvit. Or, prin efectul art. 738 din Codul civil, în cazul exercitării dreptului de rezoluțiune, părțile sunt eliberate de obligația de a presta, trebuind să restituie prestațiile executate.

La data de 19 aprilie 2018, Alexandru Mamulat, reprezentat de avocatul Roman Scripnic, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece a fost emisă cu încălcarea și aplicarea eronată a normelor de drept material, și anume, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și a fost interpretată în mod eronat legea.

A menționat că, instanța de apel pornind de la efectele rezoluțiunii contractului de antrepriză a aplicat în speță prevederile art. 738 alin. (1) din Codul civil, însă nu a luat în considerare că, conform prevederilor art. 738 alin. (5) din Codul civil, după rezoluțiune, creditorul poate cere acoperirea prejudiciului produs prin neexecutarea contractului, cu excepția cazului când debitorului nu îi este imputabilă cauza rezoluțiunii.

În acest sens, a invocat că contractul de antrepriză a fost rezolvit din motivul executării necorespunzătoare a acestuia de către antreprenor, astfel, în speță, sunt întrunite condițiile necesare privind acoperirea prejudiciului produs prin neexecutare. Mai mult ca atât, rezoluțiunea contractului de antrepriză nu afectează dreptul creditorului la constatarea și repararea prejudiciului, fie acesta anterior sau ulterior rezoluțiunii, cât și la încasarea dobânzilor sau penalităților pentru nesoluționarea în termen restrânși a deficiențelor apărute în cadrul executării contractului de antrepriză.

A relevat că intimata nu a răspuns în termen de 14 zile la reclamația adresată la data de 13 noiembrie 2014 și nici nu a executat decizia seria DR nr. 00151 din 22 decembrie 2014 emisă de Agenția pentru Protecția Consumatorilor, prin care a fost obligat să remedieze gratuit neconformitățile de la fereastra de profil PVC și geamul termopan, confecționate și montate în baza contractului de antrepriză din 14 octombrie 2014, încălcând, astfel, prevederile art. 18 al Legii privind protecția consumatorului.

Prin urmare, a considerat că, la caz urmează a fi aplicate prevederile art. 32 alin. (1) al Legii privind protecția consumatorului, care reglementează că, pentru încălcarea termenilor prevăzute la art. 18 alin. (1) al Legii, prestatorul achită consumatorului pentru fiecare zi depășită o penalitate în mărime de 5% din prețul produsului, serviciului în vigoare la data examinării reclamației consumatorului.

A mai invocat că instanța de apel nu s-a expus în privința cerinței de încasare din contul SRL „Garant Design” a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 3000 de lei, în condițiile în care apelul a fost admis parțial.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 24 octombrie 2017.

Recurentul a recepționat decizia instanței de apel la data de 21 februarie 2018 (f.d. 192).

Astfel, recursul, declarat la data de 19 aprilie 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;

d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Alexandru Mamulat, reprezentat de avocatul Roman Scripnic, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul

declarat de către Alexandru Mamulat, reprezentat de avocatul Roman Scripnic, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Alexandru Mamulat, reprezentat de avocatul Roman Scripnic, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Alexandru Mamulat, reprezentat de avocatul Roman Scripnic, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic